

Böszörményi Gyula

GERGŐ és az álomfogók

Böszörményi Gyula
Gergő
és az álmofogók

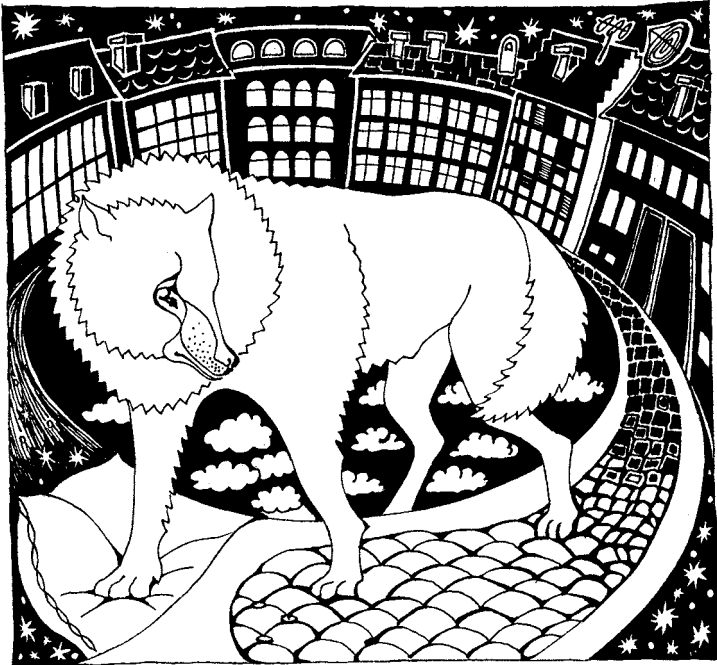
Ajánlás

Ez a könyv *családos*. Ritkán fordul elő könyvekkel, de vele igen, hogy mindjárt két embertestvére lett. Az egyik Müller Máté, aki a bátyja, a másik Müller Péter Jonatán, akivel egy időben született, s kezdett cseperedni. Nagyra nőjeteek hát, ti három testvérek!

S köszönet e három testvér apukájának, Müller Péter Sziáminak – mindenért.

A szerző

I. A pince

Az éjbe burkolózó város millió színes, szép, borzongató álomtól nyüzsgött. Budapest minden lakója, aki hajnali háromkor ágyában pihent, most nyugtalanul fordult át másik oldalára. Bármilyen mély is volt az álmuk, mind megérezték, hogy *valami elkezdődött, valami megtörtént, s valami más felébredt.*

A vihar olyan hevesen csapott le a városra, hogy sokan felriadtak tombolására. A Csipetke utcában álló öreg, körfolyósó bérház azonban túl sokat látott már csillanó abla-

kaival ahhoz, hogy nyugtalankodni engedje lakóit. A vastag falak eltompították az égzengés hangját, a szobákba egyedül a kopogó esőcseppek bádogereszkonzertje jutott be.

Az első emelet négyes számú lakásának egyik apró szobájában Gergő állig húzta takaróját, és vacogva bámulta a plafont. Réválmok bántották, amikről senkinek se mert beszélni. Most pedig ez a vihar! Reménykedve sandított át a másik ágyra, hátha Zsófit is felriasztotta a mennydörgés. A lány azonban békésen szuszogott.

Gergő mély levegőt vett, és lehunyta a szemét. Nem hitt benne, hogy sikerülni fog, mégis megpróbált elaludni...

...s ahogy az már az álmokban lenni szokott, hirtelen különös erdő kellős közepén találta magát – pizsamában. Ez nagyon kellemetlen érzés. Nem mintha fázna, de zavarja a sárkányokkal, tollsöprűkkel és karmazsinszínű CD-korongokkal díszített öltözék. Mi van, ha erre találnak jönni az osztálytársai? Mi van, ha a fák mögül csörögve befordul a hatos villamos, és utasai meglátják a pizsamás fiút? Mi van, ha...?

A háta mögött gunyoros hang szólal meg.

– Végre! Már azt hittem, ma éjjel nem is jössz.

Gergő bosszúsán megfordul. Tudja, hogy kit fog látni. A kölyökfarkassal ugyanis – aki a farkasok kamaszkorába lépett, s így nem olyan kicsi, esetlen szörgolyó, akit az ember meg akar gyömöszölni – már többször találkozott.

– Megint te? – szól csípőre tett kézzel a fiú. – Megmondtam, hogy nem érdekel, untatsz és csúnya vagy. Tűnj el az álmaimból!

– Tudod jól, hogy nem te választottál engem. Én választottalak téged – feleli a kölyökfarkas. Barna szemével melegen néz Gergőre, farkát lassan csóválja ide-oda, majd elnyúl a fűben.

– Odaát vihar van – közli a fiúval. – Még mindig félsz a mennydörgéstől?

Gergő a vihar puszta említésétől is megborzong. Álmában ragyogó napsütés záporozik a különös erdőre, de tudja, hogy nem ez a valóság. „Odaát”, ahogy a kölyökfarkas mondta, tehát a Valóságban ő most az ágyában fekszik.

– Viharos éjszakákon mindig olyan rémes dolgokkal álmodom, mint például okoskodó kölyökkutyák, akik valóságosnak hiszik magukat – feleli Gergő, szándékosan bántó hangon. – S mivel félek, hát dobálni fogom magam az ágyban. Meg kiabálok. Anya pedig beszalad, felébreszt, és akkor megszabadulok tőled.

– Ma másként lesz – szól a kölyökfarkas, akit még azazal sem lehet megsérteni, hogy kutyának nevezik. – Ez az éjszaka más!

Gergőt nyugtalanság fogja el. Körbekémsel az álomerdőben, de nem lát semmi szokatlant. Az őszöreg tölgyek alatt két nyugdíjas postás madártollakat húzgál ki egymás füléből. Az ég kékjén autó-, repülő-, operaház- és játékgépfarmájú felhők úsznak. A nyerő automaták egyike csokikorongokat kezd ontani magából. Alatta bőrszárnyú őshüllő suhan.

Tehát minden teljesen normális.

– Nincs kedved lovagolni a hátamon? – kérdi a kölyökfarkas.

– Tudod, hogy úgysem fogsz rábeszélni – felel a fiú. – Már sokszor megpróbáltad. Én pedig elutasítottalak, mert biztos, hogy a bundád tele van bolhákkal.

– A bolhák legalább valami változatosságot hoznak a mindennapokba – emeli fel fejét kaján mosollyal a kölyökfarkas. – Persze ezt hiába mondom, míg nem vakaróztál egy jót. Addig ugyanis fogalmad sem lehet róla, micsoda gyönyörűség az.

Gergő legyint, és az egyik fához indul, hogy árnyékában ülve kivárja, míg a valóságban felébresztik.

– Ideje menni – áll fel ekkor a kölyökfarkas, és orra hegyétől a farka végéig megrázza magát. Gergő éppen tiltakozásra nyitja a száját. Ekkor azonban hirtelen eltűnik az erdő.

– Ezt te csináltad? – kiált a farkasra, de már nem tud figyelni a válaszra. Álmában hirtelen elsötétül az ég, plafonná változik, neonlámpák sora ont rideg fényt. Hosszú, mindkét irányban a végtelenbe vezető, csempézett folyosón találja magát. Kórházi betegkocsin fekszik, ami nyirkó kerekekkel megindul vele.

A fiú már tudja, mi következik. Hatéves kora óta sokszor járt álmában ezen a rémes helyen. És sosem sikerült megváltoztatnia az eseményeket.

– Vigyél ki innen! – kiáltja.

– Ha komolyan vennéd az Álomvilágot, képes volnál irányítani azt – a farkaskölyök most csupán egy félig lekopott matrica képében van jelen a csempén. – Sajnos te, amint felébredsz, képzelgésnek hiszel engem, és minden mást is. Pedig ez a folyosó valóságosnak tűnik, igaz?

– Segíts!

– Miért én? – kérdi a farkaskölyök. – Hívj egy álombarátot, az majd kihúz a bajból.

– Tudod, hogy nekem nincsenek álombarátaim! – kiabál kétségbeesetten Gergő, mert a kocsi egyre gyorsabban robog vele a folyosón.

– Hát ez az! – feleli elégedetten a farkaskölyök.

A folyosó végén fehérre mázolt ajtó dereng.

– Nem akarok odamenni! – kiabálja Gergő a kölyökfarkas matricájának, ami – különös módon – mindig épp azon a csempén van, ami mellett a kocsi elnyikorog.

Az ajtó feltárul, a kerekek megtorpannak a küszöb előtt. Gergő minden erejével kapaszkodik, mégis berepül a szobába. Behunyja szemét, pörög a levegőben, s valami puhára érkezik. Először csak az ujjait meri mozdítani, de ez is elég hozzá, hogy megállapítsa: ágyon fekszik, ami kezd lassan megdőlni. A hasára fordul, majd feláll. Va-

lóban ágyra zuhant, csakhogy ez az ágy hatalmas. Valóságos fennsík: nem is lehet látni a végét. A takaró fehér hullámai fodrokat, völgyeket, buktatókat vetnek. A vakító síkság közepén hatalmas, vörösen ragyogó kórházi pecsét háromszöge terül el, s közepéből három alak emelkedik ki.

– Miért kell mindig újraálmodnom ezt? – kiáltja Gergő kétségbeesetten, bár sehol nem látja a kölyökfarkast. Az ágymatrac tovább dől, egyre meredekebb lesz. A fiú háta mögött mély szakadék tátong; az ágy széle. S mivel éppen arra emelkedik a síkság, félő, hogy Gergő lezuhan.

A kórházi pecsét varázsjeléből előbújó három alak megindul a fiú felé. Egyikük Gergővel egykorú, tehát tizenhárom éves, csinos lány. Hihetetlenül hosszú, gesztenyebarna haját szabadon lengeti a szél. A lány kedves mosolyt, virágmintás szoknyát, és különös feliratú pólót visel: „Ne bántsd a nerceket – ők sem járnak a te bőrödben!”.

Zsófinak – mert így hívják a lányt – méregzöld, átható tekintete a legkülönösebb. Gergő akár álmában, akár a valóságban néz bele mostohatestvére szemébe, mindig úgy érzi, a lány sokkal többet tud róla, mint ő maga.

A második alak cingár férfi, akin úgy lóg a ruha, mint-ha csak véletlenül akadt volna rá. Fekete keretes szemüvegét orra hegyére csúsztatva hordja, haja rendezetlenül ágaskodik üstökén. Zsófi apján (mert ő ez a férfi) egyetlen szemrevaló dolog látható: a cipői. Csodálatosan kifényesített, szívvel-lélekkel gondozott cipők azok, amiknek még a fűzői is úgy állnak, ahogy a „Cipőhordás Nagykönyvében” meg van írva.

Gergő gyomra összerándul mostohaapja láttán. Ez az álom már így is elég rémes lett, Botlik Dénes egyáltalán nem hiányzik belőle.

A harmadik álomszereplő maga Réti Boglárka. Ő Gergő édesanyja. Karcsú, pirosposzsgás arcú, mindig mosolygó ajkú és fűrgé léptű, szép nő. Most is lehagyja kissé a többieket, s néhány méterre torpan meg fiától. Addigra az

ágy felszíne annyira megdől, hogy Gergő kénytelen négykézlábra ereszkedni és kezével is kapaszkodni, nehogy lezuhanjon a mélységbe.

– Gyere, Gergő, repülj! – nyújtja karját fia felé Boglárka. – Menni fog, csak gondoldj a felhőkre.

– Vagy a papírsárkányra – biztatja Zsófi.

– Esetleg egy könnyű strandpapucsra – az utóbbi javaslatot természetesen Botlik Dénes teszi. Gergő dühösen megrázza a fejét: hogyan gondolhatják, hogy képes repülni? Ez ostobaság!

Ujjai közül hirtelen kicsúszik a takaró, és ő szédítő zuhanásba kezd. Elsuhan mellette az ágymatrac, s lent, tejfelszínű felhők közül távoli sziklák bukkannak elő. Nem kiabál, hiszen az sem segítene. Átzuhan a felhőkön, füle mellett füttyül a hideg szél. A helyzet legalább annyira reménytelennek tűnik, mint a templomtoronnyal kézen fogva délutáni sétára indulni.

– Tehát tovább makacskodsz? – szól egy kölyökfarkasforma felhő a közelből.

– Ez csupán álom – feleli Gergő mérgesen, bár szemében könnycseppek jelennek meg a félelemtől. – Nem eshet bajom.

Odalenn a sziklák repedéséből magasra törő, ágas-bogas fa várja. A fiú a következő pillanatban rázuhan, beüti bal térdét és...

Végre felébred.

A Csipetke utcában egyéb különös események is történtek akkor éjjel. A földszinten lakó Nemcsókné szinte rátapasztotta kövér orcáját az udvarra néző ablakra, ahogy kilesett a függönyrezen.

– Lujza, hagyd már a vén bolondot! – szólta rá recsegő hangján Nemcsók úr, nyugalmazott rágcsháló- és rovarirtó kisiparos. Mély foteljében ülve a kéken vibráló szoba egyetlen fényforrását, a televíziót bámulta, s egyre

inkább bosszantotta felesége kíváncsiskodása. – Hallod, Lujza? Kezdődik!

Nemcsóknét most kivételesen nem érdekelte az éjszakai tv-shop ajánlata. Odakinn tombolt a vihar, szinte átláthatatlan függönyként szakadt az eső. Az udvari lámpák halványsárga fénye mégis láthatóvá tette a házmester, Barboncás Döme alakját. Az öregúr a macskaköves udvar közepén állt, két karját a felhők felé nyújtotta, és csak hagyta, hogy hulljon rá az eső.

– Kornyikál – jelentette Nemcsókné az ablaktól. – Már megint azon a különös hangon nyöszörög, nyávog és dörög.

Nemcsók úr sípoló sóhajt hallatott.

– Ma műanyag kutyacsontokat lehet rendelni! – próbálta a tévé elé csábítani feleségét. – Van lila és mályvaszínben is!

Nemcsókné orra ellapult a hideg ablaküvegen. Barboncás Döme kopott kezeslábasa már tökéletesen átázott az esőben, de az öreg csak folytatta különös énekét. A villámok felfellobbanva világították meg alakját, két varkocsba font ősz haját és égre nyújtott karjait.

– Fel kellene jelenteni – szólt Nemcsókné haragtól remegő hangon.

– Már háromszor feljelentettük – legyintett a fotelban Nemcsók úr.

– Jelentsük fel újra!

– Nézd! Vécédugulás elleni, antimagnetikus, önjáró csőkukac!

Ez a remek találmány végre elcsábította volna Nemcsóknét az ablaktól. Ekkor azonban történt valami odakinn. Bár az eső elhomályosított mindent, az asszony meg mert volna esküdni rá, hogy Barboncás Döme lassan felemelkedik a macskakövekről. A házmestert újabb villám burkolta ragyogásba, s lábai valóban nem érintették a talajt: a levegőbe emelkedett, és átlebbent a szőnyegporoló fölött.

– Kázmér, gyere, ezt látnod kell! – nyekeregte döbbenettől

elcsukló hangon Nemcsókné. – Ha éneklésért nem is jelenthetjük fel, azért biztosan becsukják, mert ide-oda röpök az udvaron.

Nemcsók úr nem igazán hitte, amit a felesége állít. Ettől függetlenül engedett az erőszaknak. Nyögve kitápászzkodott a fotelből, szomorú pillantást vetve a képernyőn épp feltűnő elektromágneses fülpiszkálóra.

– Lássuk azt a csodát! – morogta. Csakhogy most éppen nem villámlott, így csupán annyit láthatott, hogy valami árnyék vetül a szőnyegporolóra.

– Mindjárt beér a lámpa fénykörébe! – izgult toporogva Nemcsókné. – Akkor jól láthatod.

Sajnos ezt a pillanatot egyikük sem várhatta meg. Az udvarról fémes csattogás hallatszott, mintha paták vernék a köveket. Majd közvetlenül az ablaküveg túldalán valóban felbukkant egy hófehér ló szép, hatalmas feje, és fülsiketítően rányerített a leselkedőkre. Nemcsók úr és felesége rémületükben mindketten hanyatt vágódtak, esés közben letépve a csipkefüggönyt.

– Lovat tart az udvaron! – rikácsolta Nemcsókné.

– Hívom a rendőrséget! – bömbölte a földön kapálózva Nemcsók úr.

Mielőtt tárcsázták volna az ügyeletet, biztosak akartak lenni abban, hogy odakinn valóban egy ló áll. Visszaóvakodtak az ablakhoz, azonban az udvaron nem látták sem a lovat, sem Barboncás Dömét.

Ráadásul a vihar is elvonult.

Gergő reggelig már egyetlen percet sem mert aludni. Amint felriadt rémálmából, csak bámulta a plafonon táncoló fényeket, és hallgatta Zsófi szuszogását, aminél nem tudott bosszantóbb hangot elképzelni.

Később hárman költötték el a reggelit. Szokásához híven Botlik Dénes már hajnalban elindult cipőt pucolni a Nyugati pályaudvar aluljárójába. Gergőt egyszerre fojto-

gatta a gúnyos nevetés és a szégyen, mikor arra gondolt, hogy *új apja* mivel keresi a kenyerét. Botlik Dénes azonban nagyon is büszke volt a munkájára. Számtalanszor kijelentette, hogy ő mindent tud a lábbelikről; csak rájuk kell néznie, és tudja gazdájuk minden titkait.

Gergő sietve belapátolta a paprikás rántottát, hogy minél kevesebbet kelljen látnia a testvérét. Botlik Dénes lánya elmélyülten olvasta a tányérja elé fektetett könyvet. Harmadik hónapja éltek közös lakásban, de alig hallották Zsófi hangját. A lány eleinte próbált Gergőhöz közeledni, azonban a fiú néhány pimasz megjegyzéssel leszoktatta erről. Boglárkával pedig Zsófi nem akart kedves lenni. Ahányszor apja új feleségére pillantott, tekintete sértett, féltékeny tűzben égett.

– Megyek – jelentette be Gergő, és felállt az asztaltól.

– Ne feledkezz meg róla, hogy délután vár az orvos – szólt fia után Boglárka.

– Anya, én nem akarok a dilidokihoz járni!

– Muszáj – szögezte le Boglárka száraz hangon. – Különben sem dilidoki, hiszen nem vagy dilis.

Zsófi könyve mintha megremegett volna az elfojtott nevetéstől.

Gergő fájdalmas sóhajt hallatva kilépett a nyitott konyhaajtón a gangra, és a vaskorlátra támaszkodott. Boglárka aggódva nézte fia dacos hátát. Éjjel vihar volt, Gergő mégsem riadt fel. Pedig mióta az édesapja meghalt, minden égzengéses éjjelen kiabálva, verejtékben fürödve ébred.

Boglárka már éppen másra terelte volna a gondolatait, ekkor azonban feltűnt neki valami.

– Fiam, te sántítasz!

Gergő bosszúsan mordult, amiért nem tudta eltitkolni fájdalmát. Reggel, mikor ki akart ugrani a takaró alól, bal térdébe nyilallás hasított. Nem emlékezett rá, hol üthette meg. Felrémlt előtte a szakadék mélyén várakozó furcsa, göcsörtös fa, de gyorsan elhessegette a képet.

Zsófi becsukta a könyvet, és gyakorlott mozdulatokkal kezdte összeszedni a piszkos tányérokat.

– Mit csinálsz, édesem? – kiáltott szinte rémülten Boglárka.

– Elmosogatok – felelt a kislány.

– Én vagyok a háziasszony – Boglárka harciasan felkapta a serpenyőt.

– Nálunk mindig az én dolgom volt a házimunka – Zsófi szemében megint ott villogott a féltékenység. – Amióta anyu elhagyott minket, én gondoskodtam apusról.

– Csakhogy ennek vége! Mostantól nyugodtan lehetsz olyan gyerek, mint a többi. Használd ki, és... Kérlek, beszélj el a szobátok ablakában ücsörgő muskátlival. Ma valahogy olyan levertnek tűnik. – Boglárka ezzel le is zárta a vitát. Zsófi olyan pillantást vetett mostohaanyjára, mintha attól tartana, hogy mindjárt mekegve körbeugrálja a konyhaasztalt.

Gergő a gangon állva nézte a kopár udvart, amelynek közepén rozsdabarna szőnyegporoló terpeszkedett. Már előre elkieserítette, mennyire unalmas nap vár rá. Hiába tombolt a nyári szünet, ő nem találta a helyét. Barátai mind nyaralni mentek a világ különböző tájaira, a belvárost pedig már úgy ismerte és unta, mint a tenyerét. Éppen átadta volna magát a teljes elkieseredésnek, amikor az udvarról izgatott kiabálás... vagy inkább kárálás hangzott fel.

– Maga igenis lovat tart a házban! – rikácsolta Nemcsókné, spenótzöld pongyolájában. Úgy rázkódott az indulattól, mint egy tál gyümölcszelé. Vaskos lábain az öreg házmaster után robogott, aki egykedvűen poroszkált a kapualjban rejtő lakása felé. Az asszony mögött apró, nyeszlett férfi nyújtogatta karját, hogy felhívja magára felesége figyelmét – de hiába.

– Mi történik már megint? – kérdezte a mosogató mellől Boglárka. Gergő hátra sem fordulva felelt.

– Nemcsókék lótartással vádolják az öreg Barboncást.

A házmester látszólag meg sem hallotta a fülébe süvöltő asszonyt, csak dudorászva átvágott az udvaron.

– A maga gebéje éjjel benyerített az ablakunkon! – harsogta Nemcsókné, és sunyi pillantással ellenőrizte, hogy a lakók közül elegen figyelnek-e a botrányra.

Barboncás Döme váratlanul mégis megtorpant, és szembe fordult a terjedelmes asszonysággal. A házmester rancos arca, mosolygó ajka végtelen nyugalmat árasztott.

– Nekem nincs lovam, asszonyom – hangzott az érces hangú, csöndes válasz. Nemcsókné azonban nem adta fel ilyen könnyen.

– Igenis van lova! Láttam! Ennyire volt tőlem, és nyerített! – hurkás ujjaival mutatta, milyen közelről látta Barboncás lovát. – Maga pedig átrepülte a porolót! Azt is láttam!

Nemcsók úr tudta, hogy felesége most nagy hibát követte el. Ugyan ki hinné el nekik, hogy éjjel ide-oda repkedő házmestereket és ablakon benyerítő lovakat látnak?

Barboncás aprót biccentett, és nyugodtan a szőnyegporolóra mutatott.

– Azt a porolót repültem át? – kérdezte, s hangjában nevetés bujkált.

– Azt hát! Nincs más poroló az udvaron. Vegye tudomásul, hogy fel fogjuk jelenteni!

– Ezzel nem okoznának meglepetést – szólalt meg váratlanul egy újabb szereplő Nemcsókék mögött. Gergő észre sem vette, hogy *testvére*, Zsófi, kisurrant a lakásból. Mindenesetre most az udvaron állt, keményen megvetve lábát, mint aki harcra készül.

Nemcsókné szikrázni látszott a méregtől, valamint tárogva nyelte a levegőt, és vörösödött is.

– Nyugodj meg, szívem – csitította az apró termetű, cérnahangú Nemcsók úr a hitvesét. – Majd nem pimaszko-

dik tovább a vén salabakter és ez a neveletlen kölyök, ha a rendőrök lemennek a szenespincébe!

Gergő nem hitte, hogy Barboncás valóban lovat rejtegetne a pincében. De Zsófi és a házmester tekintete rémülten összevillant – ami közös titkot sejtetett!

A pincében valóban rejtőzött valaki. Sőt, mindjárt *két valaki* – bár róluk sem Barboncás Döme, sem Zsófi nem tudott. Az egykori szénraktár, aminek nagy részét egy időben légópinceként használták, igazán különös útvesztő volt. Betöltötte a Csipetke utcai ház egész alját, sőt akadt néhány szűk, a szomszédos házak pincéibe vezető, rejtett átjáró is. A lejárát a hátsó udvarban volt, s leginkább csak Barboncás Döme használta. A legkülönbözőbb méretű poros, pókhálós helyiségek a végtelenbe nyúltak. Közöttük rég elfeledett tárgyakkal teliszórt, szűk folyosó kanyargott.

Valahol az útvesztő mélyén, az egyik apró helyiségben két alak mozdult. Az utcára néző, koszos, ráccsal fedett ablakon alig szűrődött be némi fény. Ennyi azonban elegendő is volt a két rejtőzőnek ahhoz, hogy megállapítsák: öreg bútorokon, törött kerekű babakocsikon és málló papírdobozokon kívül semmi sincs körülöttük.

– Én nem akarok itt lenni! Valami egész más helyen szeretnék megjelenni!

A méltatlankodó hang visszhangos és mély volt, akár a sivatagi kutak.

– Ne siránkozz folyton, Odvas! – felelt a két alak közül a kisebbik, törékenyebb. Lágy, mézédés hangja egyszerre melengette át a szívet, és keltett hideg borzongást a gerinctájon. – Ha már hiába könyörögtem Hollónak, hogy ne veled küldjön a Valóságba, legalább szedd össze magad.

– Ő közönséges szárnyas. Mióta parancsolhat nekünk egy *rémálmommaradék*?

– Ha csupán holló volna, kitépkedném az összes tolat, te is tudod – szólta ingerülten a nő. Társa, a hatalmas termetű, ügyetlen mozgású férfi leemelt a fejről egy molyrágta lámpaernyőt, ami alatt az imént megjelent a semmiből. – Vedd már ki a gyökered a bordáim közül, és öltö teljesen emberi alakot!

Az újabb dorgálás még inkább elrontotta Odvas kedvét. Sosem szeretett *átjönni* a Valóságba, mióta sikerült *bealudnia* magát az Álomvilágba. Szomorúan gondolt eredeti alakjára, amit most szörnyű emberi kezekkel, lábakkal kellett felcserélnie.

– Hiányzik a lombom, Lebeke! Ha nem hallok a leveleim zizegését, magányosnak érzem magam.

A nő erre dühös sóhajt hallatott, majd két kivénhedt próbababán átmászva a pince sötét folyosójára lépett. Bár a dohos levegő meg sem mozdult, Lebeke selymes, szőke hajzuhataga felemelkedett, mintha nyújtózna. Parázsló tekintete gyanakodva vizsgálta az elhagyatott pincét.

– Kész vagy végre, Odvas? – kérdezte végül.

A nagydarab közben különös változáson ment át. Mikor a lámpaernyő alatt megjelent, csupán félig volt ember. Derékát barna kéreg fedte, két füléből zöld ágak meredtek elő, és lábujjai helyén ürge gyökeirek igyekeztek magukat a pince padlójába fúrni. Mostanra azonban majd' kétméteres, méregzöld vadászruhába öltözött, pocakos férfi lett belőle. Tétován nézegette kezeit.

– Csak kettő – jegyezte meg elkeseredve. Mit lehet kezdeni két vacak ággal?

– Próbálj a feladatunkra összpontosítani! – szólt rá ismét a nő, akinek karcsú testén ígéző, fekete estélyi ruha csillogott. – Feltűnés nélkül kell elvegyülnünk az *ébe-
rek* között. Bárcsak Ouroborossal kerültem volna egy csapatba.

– Ő miért nem jött velünk? Nem mintha az a folyton tekerő kígyó hiányozna. Mikor otthon felkúszik a lombomba, mindig úgy érzem, nyomban megdermedek.

– Ouroborosznak más feladatot szánt a Holló – Lebeke légiesen könnyed léptekkel indult el a folyosón. Úgy tűnt, mintha lebegne, s nem járna. – Mi elcsípjük a meghívót, a kígyó pedig mérgezett szavakkal csöpögteti tele a fiú új apjának szívét.

– Meghívó? Miféle meghívóról beszélsz? És én miért nem kaptam meghívót? Szeretem a bulikat! A Szellemakta Lombhullatók és Örökzöldek évi rendes gyökérnyújtogató versenyén mindig ott vagyok, és mondhatom...

– Nem mondhatod! – sikkantott közbe Lebeke. – Elég a levélzizegésből, Odvas!

– De a meghívó...

– A meghívó a Vajákosok, Táltosok, Énekmondók, Sámánok és Egyéb Révülők Találkozójára szól. Oda nem mehetnek a magunkfajta álomlények. – A fekete ruhás nő hangjában némi sértettség bujkált. – A világ varázstudói gyűlnek össze néhány napra, hogy kicseréljék tapasztalataikat, és ellenőrizték, hogy minden rendben van-e a hét legfőbb sámánnal.

– És rendben van? – érdeklődött óvatosan Odvas.

– Rendben szokott – bólintott rideg mosollyal Lebeke. – De most nem lesz! Erről mi gondoskodunk!

– Tehát valaki meghívót kap a találkozóra, de Holló nem akarja, hogy elmenjen, ezért mi...

– Elég már! – sikította a hegyi szelek metsző hangján Lebeke. – Mit művelsz már megint?

– Azt hiszem, csapdába estem – mondta Odvas, akinek sikerült belegabalyodnia egy köteg széttekeredett zsinagba. Miközben szabadságáért küzdött, annyi zajt csapott a pincében, amennyit talán még sose hallottak a penészes falak.

Lebeke a tenyerét szája előtt felfelé fordította, s úgy tett, mintha lefújna róla valamit. A pincében süvítő szél támadt, s letépte Odvasról a kötelékeket.

– Köszönöm – motyogta dörmögve a férfi. – A Valóság nem az én világom. Ez a hirtelenkedő helyváltoztatás annyira zavarossá tesz mindent. A gyökereim...

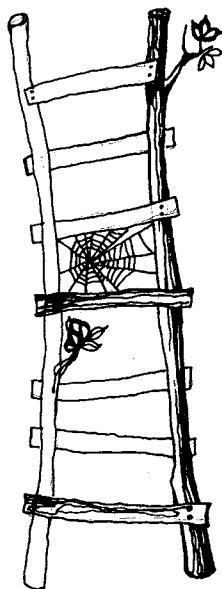
– A lábaid! – vágott a szavába Lebeke. Talán folytatta volna az Álomvilágban baobabfaként létező Odvas oktatását, ekkor azonban a pince távoli részéből fájdalmas nyikorgás hangzott. – Jön valaki. Bújjunk el!

Lebeke megpördült és friss pincehuzattá változott. Odvas egészen pánikba esett, megbotlott több, szétszórt holmiban, fájdalmasan sziszegett. Csak akkor sikerült végre egy falnak támasztott, korhadt létrává változnia, mikor a léptek már egészen közel jártak.

Gergő elemlámpát szorongatva állt a kihalt, dermedtően hűvös pincében. Zsebébe rejtette a nagy vaskulcsot, amit a konyhakredencből csent el, majd bátorságát összeszedve fürkészte a lámpa fénypáaszájával megvilágított folyosót.

– Mit keresek én itt? – súgta önmagának, és talán a hidegtől, talán a félelemtől reszketve nekidőlt az épp ott álló korhadt létrának.

A régi lajtorja méltatlankodva recscent.

– Igaz, ami nem hamis: szeretem az állatokat – méltatlankodott Barboncás Döme. – Sőt, némelyiket a barátomnak mondhatom. Éppen ezért sosem tartanék lovat a pincében.

Zsófi együtt bosszankodott Nemcsókék ostoba rosszindulatán a házmesterrel. Mindketten a kukák mellett álltak, a vasúti alagútra emlékeztető, félhomályos, boltíves kapualjban. Az óbégató házaspár végre bevonult a lakásába, s most az Országos Ideg- és Elmekórház ügyeletesét igyekeztek meggyőzni, hogy küldjön azonnal rohamkocsit Barboncásért.

– Mit tudhatnak Nemcsókék az állattartásról? – legyintett Zsófi, miközben öreg barátja udvarra nyíló lakásához sétáltak, és leültek a küszöbre. – Tőlük még a csótányok is kiköltöztek, annyira utálnak minden élőt. Észrevetted, hogy elhervadtak az ablakuk alá ültetett nefelejcssek?

– Nem is követem el újra azt a hibát, hogy akármilyen virágot rábeszéljek Nemcsókék szomszédságára. – Döme szórakozottan játszott egyik összefonott, ősz varkocsával. – Különben hova indultál?

A kislány reménykedve pillantott a házmesterre.

– Hozzád. Tegnap megígérted, hogy eldúdolod nekem a dalt, ami megváltoztatja a szemem színét.

Barboncás Döme hosszan, komolyan nézett Zsófiira. A lány állta a tekintetét.

– Különös teremtség vagy te – mosolyodott el végül a házmester. – Ugye tudod, hogy mindenki bolondnak néz, amiért folyton ősi énekeket dúdolgatsz?

– Hallottam valami ilyesmit – bólintott kissé zavarba esve Zsófi. Nem akarta elárulni Dömének, hogy szinte minden ismerőse *löttyedt agyú, bezárni való félnótásnak*, s még egyebeknek szokta nevezni őt.

– Te mégis szívesen hallgatod a dalaimat. És ami még furcsább: elhiszed, hogy varázserejük van. Azt is egyedül veled beszélhettem meg, hogy a pincébe eleven embernek jobb le nem menni, mert találtam ott egy átjá-

rót a Való- és az Álomvilág között – folytatta gondolatát Barboncás. Szemében szelíd szeretet fénylett, ami jobban átmelengette Zsófit, mint a délelőtti napfény. – Nem félsz, hogy téged is bolondnak néznek majd?

– Máris annak mondanak – rántott vállán a lány dacosan. – Az osztálytársaimat semmi más nem érdekli, mint hogy mindenkinél magasabb *holdjárócipőt* vegyenek, megszerezzék a héten legmenőbb sztár cédéjét, és a sulis legizmosabb fiúja után kulloghassanak a diszkóba. Kigúnyoltak, mikor a Fák Napján a tölgyek bölcsességéről beszéltem, és mert szebbnek látom az őzeket a sportautók-nál. De ez engem mind nem érdekel.

Barboncást nehéz volt becsapni. Most is felfedezett egy szemernyi szomorúságot Zsófi hangjában, de nem szólt róla.

– Mondd csak, hogy jöttök ki az új testvéreddel? – váltott hirtelen témát a házmaster. Zsófi szép arcán most először suhant át a valódi harag árnyéka.

– Nem értem apát, miért kellett neki ez a házasság – fakadt ki az elkeseredés a lányból. – Mióta anya elment egy hajtűgyárossal, remekül megvoltunk kettesben. Én elláttam a háztartást, és szerettem csinálni. Jó volt apuról gondoskodni. És szükséges is, hiszen tudod: ha nem cipőkről van szó, olyan esetlen tud lenni. Aztán találkozott ezzel a nővel...

– Boglárkával! – szólt közbe dorgáló hangon Döme. – Réti Boglárka kedves nőnek látszik. A növények szeretik őt, ami nagyon fontos.

Zsófi kelletlenül bólintott.

– Igaz. Ért is hozzájuk, hiszen gyógyfűárus. Ez még sincs így jól! Apa folyton rá akar venni, hogy barátkozzam össze Gergővel.

– Miért nem próbálsz meg?

– Mert lehetetlen! Gergő igazi városi fiú. Tudod: számítógép, haverok, motorok. Szóval gonosz és ostoba.

Döme hatalmas tenyerét Zsófi fejére tette, ami elég kü-

lönös mozdulat volt, de ők ketten már tudták, mire jó. Barboncás egyetlen pillanatra lehunyta szemét, és lógó bajusza alatt ezt mormogta:

– *Hold köve ront, nap köve gyógyít.*

Zsófi gondtalan derűt érzett szétáradni egész testében. Megnyugodott, s nyomban nem látta olyan reménytelennek a világot.

– Gondolod, hogy Gergő megváltozhat? – sóhajtott, miután Barboncás elvette kezét a fejről.

– Nem hiszem. És nincs is rá szükség. Benne is ott van már minden, jó és rossz, szép és csúnya, mióta megszületett. Majd kiderül, milyen szél fújja meg, s az melyiket hozza ki belőle.

Zsófi nem értette tökéletesen, miről beszél az öreg, de megszokta, hogy Barboncás néha úgy viselkedik, mint aki *nincs teljesen jelen a valóságban*. Már éppen újra a szemszín-átváltoztató dal dalgára akarta terelni a szót, ekkor azonban a házmester váratlanul felpattant. Két ősz varkocsa ide-oda csapódott a vállán, miközben orra a levegőt szimatolta.

– Valami történik! – súgta. – Valami baj. Érzem a szagát.

– Nemcsókéknak mégis sikerült kihívniuk a mentőket?

– Dehogy, ez egészen más – a házmester kinyitotta lakása ajtaját és belépett. Az ajtórésből szólt vissza a döbbsen lánynak. – Ne haragudj, de most mennem kell. Méghogy éjjelente a poroló fölött repkedek. Nevetséges!

Azzal bezárta Zsófi orra előtt az ajtót. A lány csalódottan téblábolt az udvar macskakövezett hátán, majd úgy döntött, visszamegy a szobájába, és olvasni fog.

Arról fogalma sem lehetett, hogy öreg barátja, miután gondosan bezárta a lakás ajtaját, a szublótból apró, csontból faragott szelencét vett elő. Felnyitotta a dobozka tetejét, majd óvatosan kicsippentett belőle valami leheletnyi, áttetsző dolgot: egy finoman erezett, szívérványos színű

dongószárnyat. Tenyerére fektette, és halk dalt énekelt. Ajkát a szavakkal együtt lebbenő pára hagyta el, ami nyomban fekete rovarrá sűrűsödött.

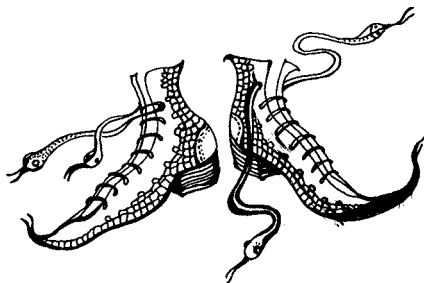
Barboncás Döme szabad lelke utazásra indult – egy megtermett, mérgesen zúgó dongó képében.

Botlik Dénes mindig úgy képzelte, hogy Budapest szíve a Nyugati pályaudvar környékén, a föld alatt kúszó aluljárórendszer. A széles folyosókon, hatalmas termekben éjjel-nappal óriási volt a forgalom. Cipők ezrei kop-pantak-csosszantak, emberek siettek a dolguk után, vagy csupán tébláboltak a kis boltok színes kirakatait, vagy az utcai zenészeket csodálva.

Botlik Dénes szerette ezt a helyet, és imádta a munkáját. Minden reggel megjelent az aluljáróban, ahol fából eszkábált, kényelmes székekkel ellátott cipőpucolóstandja állt. Megnézte a trónszékhez hasonlatos, három ülőhelyet nyújtó építményt, majd kihúzta a lelakatolt alsó fiókot, és szertartásos mozdulattal előszedte felszerelését. A különböző kefék, rongyok, kencék fémdobozai, tubusai örömmel üdvözölték a „mestert”.

Halkan reccsent a jobb szélső szék. Botlik Dénes máris a vendég elé guggolt, fel sem nézve rá, és kezébe kapta a megfelelő kefét. Csakhogy ekkor olyasmi történt vele, ami életében még soha: a cipőtisztító megkövült a rémülettől. A csodálatos színekben pompázó, kígyóbőrből készült lábbelik hegyes orra egyenesen felé mutatott, oly mozdulatlanul, mint a prédáját bűvölő hulló. A fűzők is kígyóként tekeregtek, végük egy-egy apró, lapos, villás nyelvet öltögető fejet viselt.

Botlik Dénes képtelen volt megmozdulni. Úgy érezte, megbabonázták a lábbelik.

Mint máskor, most is csupán rájuk kellett pillantania, hogy gazdájuk lelkébe lásson. De amit a kígyóbőr cipők elárultak neki, az iszonyatosabb volt bármi elképzelhetőnél. Az okleveles cipőpucoló lassan felemelte tekintetét. Előbb két, fekete nadrágba bújtatott, vékony lábszárat látott, majd szintén fekete inget, aminek gombjai viperafejeket ábrázoltak.

A vendég arca sápadt volt, kétoldalt sárgás foltok ütözköztek ki rajta, ajka befelé fordult. Mikor levegőt vett, halk, sziszegő hang hagyta el a torkát, s merev tekintete meg sem rezdült. Botlik Dénes halkan felnyögött, mikor rádöbbsent, hogy a csontsovány férfi pupillái – akár a hullóké – függőleges, fekete csíkot mutatnak.

– Talán valami gond van? – súgta jéghideg hangon a vendég, és egyik kígyóbőr cipőjével türelmetlenül toppantott. Botlik Dénes összeszedte minden erejét, hogy válaszoljon, de képtelen volt megszólalni, vagy akár a cipőkre nézni. Ezért nem láthatta, amint az egyik fűző magától kibomlik, lassan megemeli a fejét, és ide-oda imbolyog a levegőben, mint a támadni készülő vipera.

Hangos zúgás riasztotta fel Botlik Dénest kábulatából. Valahonnan hatalmas dongó csapott le, és fekete fullánk-ját előregörbítve megszúrta a cipőfűző-kígyót. A vendég dühösen felszisszent, mintha apró, de annál kellemetlenebb fájdalom érte volna. Dühösen lelépett az emelvényről, földre rúgott néhány tubust, tégelyt és kefét, majd eltűnt a hullámozó tömegben.

Botlik Dénes értetlenül dörzsölgette szemét, mint aki rémes álomból ébred. A dongó elröppent a füle mellett, mintha ellenőrizni akarná, jól van-e, majd döngve távozott.

Nincs itt semmi, csak pókhálók, egerek és kacatok – gondolta Gergő, amint a létrának támaszkodva ácsorgott. Már bánta, hogy Nemcsókék hisztériája miatt lejött a föld

alá. Először izgalmas kalandnak tűnt egyedül bebolyongani a labirintust. Ahogy azonban egyre messzebb került a napfényes lejárattól, a falakból áradó hideg belopta magát a csontjaiba. Az elemlámpa által életre keltett árnyak elevennek tűntek, a pókhálók az arcára akartak tapadni, s folyton alattomos, éles tárgyakba botlott.

Semmi értelme, hogy eltévedjek ideleinn – morfondírozott Gergő. – Valóban csak Barboncás Döme olyan bolond, hogy ide lejöjjön. Ha rejteget valamit, hát az ő baja.

Csakhogy a felfedezés izgalma mégsem engedte, hogy sarkon forduljon. Lépett egyet, majd még egyet, hátha a következő beugróban felfedezi a házmester titkát.

Az én drága, újdonsült testvérkém biztosan nem ok nélkül rémüldözött, mikor Nemcsókék szoba hozták a pincét. Titkolnak valamit a vénemberrel!

Gergő nem volt gyáva, most azonban alaposan össze kellett szednie a bátorságát. Amint egy újabb lépéssel mélyebbre jutott a pincében, hirtelen kialudt az elemlámpája. Szeme csak hosszas pislogás után szokta meg a koszos ablakokon át beszüremelő, kevéske fényt. Vakon tapogatózott, tenyeréhez ütögette a kihunytt lámpát, mindhiába. Botladozás közben teljesen elvesztette tájékozódóképességét, így végül már azt sem tudta, merre van a kijárat. Beszorult egy rozsdás hűtőszekrény és két törött kabátfogas közé. Ráadásul, mintha rabul akarná ejteni, a pince hirtelen még sötétebbé vált, mikor odakinn egy kóbor felhő takarta el a napot.

A dohos huzat szemből csapott le a fiúra. Gergő meglepve kereste, hol nyílhatott ajtó. Az elé táruló látványtól rémülten felkiáltott. Sötét estélyi ruhába öltözött, csinos nő állt tőle tíz lépésre. Gergő ki tudta venni az arcvonásait, s meglepte, mennyire szép, mégis rideg az ismeretlen.

– Kicsoda a néni? – kiáltotta a fiú. A nő felkacagott, csengő hangja meglebbentette a plafon pókhálóit.

– Nincs nála dob. Könnyebb lesz, mint gondoltam – az-

zal felemelte két karját, s miközben hosszú körmű ujjai-
val Gergőre bökött, ajka szélrohamot fúj.

Fojtogató por kavarodott fel a kacatok halmairól. Gergő
látta, amint a nő dermesztő lélegzete csillanó dárdaként
száguld végig a pince folyosóján, és egyenesen felé tart.
Nem bírt mozdulni, mégis kénytelen volt. Hátulról ugyanis
rettenetes koppanással rázuhant az öreg létra, és lenyomta
a földre. A nő által keltett légdárda elröppent a feje fölött,
és bevágta a szenespince néhány öreg, oldalsó ajtaját.

– Mit műveltél, te ostoba tűzifa? – sikoltotta a nő.

Gergő elképzelni sem tudta, kihez beszélhet, de nem is
érdekelte. Lelőkte magáról a létrát, és fejvesztve futott az
ellenkező irányba. A pincelejárát nem volt olyan messze,
mint gondolta. Felrohant a kerekre kopott lépcsőkön, be-
vágta a vasajtót, és nekitámaszkodott a hátával.

Erezte, amint a nap előbújik a felhők mögül, és fel-
melegíti borzongó tagjait. Lassan megnyugodott. Helyé-
re akasztotta és bezárta a lakatot. Átfutott az üres udva-
ron, ki a forgalmas járdára. Úgy lépkedett, mint aki pon-
tosan tudja, hova tart. Pedig csak messze akart kerülni a
pincétől, és élvezni az emberek nyüzsgését, a város bé-
kés kavargását.

Mire elfáradt a gyaloglásban, már egészen másként em-
lékezett a kalandjára. Bosszúsan nevetett azon, hogy az
elromlott elemlámpa miatt eleven nőnek látott egy szög-
re akasztott, molyos ruhát, és szavaknak hitte a pince hu-
zatának hangjait.

Miért mondta, hogy szerencséire nincs nálam dob? – öt-
lött fel benne a különös emlék. Azután hangosan neve-
tett azon, milyen lökött gondolatokat képes szülni a fan-
táziája.

A fagyipultos lányok aggódva nézték Gergőt, de a fiú
rájuk öltötte nyelvét, és továbbállt.

II. Hódfarok és Borzalag

Bárki téved akkor este a Bagoly-bükki-völgybe, olyat lát, amit biztosan nem felejt el soha. Az alkonyat csodás színekbe öltöztette az erdőt, és az Ilonabánya rég elhagyatott, vörös szikláit. A Kecsehát-bérc lombzúgástól, aludni készülő madaraktól hangos vonulata védelmezőn emelkedett a völgy fölé. A Bagoly patak szerényen csobogott végig szokásos útján, átsurranva a fák között, locogó hangon köszöntve a tisztásokon barna szemmel ámuló őzeket.

Mindebben persze nem volt semmi különös. A vén tölgyek csak akkor borzolták meglepve méregzöld leveleiket, mikor halk, távoli dobszó hangzott fel. A zaj egyre közeledett, mintha vágató lovak robognának a völgyön át, majd éles fény lobbant a csillaggyűlés előtti félhomályban.

– Húlt agyú fiam, Borzalag, már megint eldobtad magad! – hangzott a felháborodott kiáltás. A következő pillanatban két különös alak jelent meg a fák között. A tölgyek túl öregek és tapasztaltak voltak ahhoz, hogy megremisszék őket a semmiből felbukkanók. Halk recsenéssel adták tovább a hírt, végig a völgyön, a váratlan vendégekről, akik úgy érkeztek, ahogyan már nagyon régen senki.

– Nem tehetek róla, Hódfarok néne – sipította éles, elkeseredett hangon a kisebbik jövevény. – A dobom egyik csengettyűje hamisan szól, ezért érkezünk ide.

– És talán nem neked kellene megjavítanod? – az öregasszony vádlón magasodott apró termetű társa fölé. Ránchos kezével elrendezte utazástól gyűrött szoknyáját, amin ezer furcsa csecsebecse zörgött, csilingelt, fityegett. Volt közöttük madárcsont, kavics, toll, köröm, fakéregdarab, száraz fűcsomó; mind kicsiny zsinegekkel felkötve. Hódfarok néne ezután lesimította bő ujjú blúzáját is, csillámló port söpörve a meglepett fűszálakra. Végül megkocogtatta bal mutatóujjával egyetlen szemfogát, mire halványan derengő holdfény árasztotta el a tisztást.

– Máris mehetünk tovább – bizonygatta Borzalag, miközben kicsiny termetéhez mérten óriási, kerek sámándobjával birkózott. – Itt az a félrecsilingelő csengő!

– Hagyd! – mordult rá a fehér hajú asszony, széles csípőjén nyugtatva mindkét öklét. Parázsló tekintete a fákot mustrálta, orra kíváncsian szimatolt. – Nem is olyan rossz hely ez, sámándoblovas barátom, Borzalag!

A törpe – mert így nevezték volna az éberek – megkönnyebbült sóhajjal engedte el a dobát, ami végighevert

a fűvön, mintha pihenne. Borzalag kacsázó léptekkel körbejárta Hódfarok nénét, s ő is rendkívül *tudományos* képpel vizsgálta az erdőt. Szarvasbőrből varrt ruháján, valamint csúcsos prémsapkáján szintén számtalan csontocska, karom, egérkoponya, fémdarab csörgött. Deres szakállába hatalmas sastollat fűzött, oldaláról pedig faragott nyelű, kilenc csomóra bogozott bűbájostor csüngött.

– Ezek a fák még emlékeznek ránk – bólintott elégedetten Hódfarok néne. A legközelebbi tölgyhöz lépett, tenyerét rásimította a ráncos kéregre, és néhány pillanatra lehunyta szemét. Elmosolyodott, majd így szólt: – Én is üdvözöllek, Gyökérverő. Mondd csak, nyugalmas ez a völgy?

A fa lombjából halk surrogás hangzott, amint levelei mozdultak.

– Az idén engem bíztak meg azzal, hogy találjak megfelelő helyszínt a Vajákosok, Táltosok, Énekmondók, Sámánok és egyéb Révülők Találkozójához – felelt az anyó türelmesen. – Olyan vidéket keresek, ahol a fák és állatok még emlékeznek ránk, s éjjelente segítenek távol tartani, vagy felejtő álomba varázsolni az ébereket.

Az erdő fái vitába szálltak egymással, heves ágreccsenések, tiltakozó lombrázások, sőt néhány rémült levélhullatás is *elhangzott*. Végül megcsendesedtek. Hódfarok néne elégedetten bólintott.

– Köszönöm, hogy befogadtok minket – súgta. – A ségédemmel körülnézünk, hogy mindennek megtaláljuk a legjobb helyet.

Borzalag nyögve felállította a dobot, a tölgy oldalához hengergette, majd a törzsének támasztotta.

– Vigyázz rá! – szólt a fára pimasz hangon. – Ez nem akármilyen sámándob: én szoktam rajta utazni!

Ezzel elintézettnek tekintette a dob dolgát. De ahogy lépett, a földből fürge gyökér nyúlt ki, és elgáncsolta Borzalagot. Az emberke fájdalmas nyekkenéssel esett hasra, és dühösen szitkozódott.

– Így kell bánni a vándorral?
– Megérdemelted, szélkergette barátom, Borzalag – nevetett Hódfarok néne, hogy szoknyája ismét hangoz csilingelésbe kezdett. – Tiszteletet érdemel az erdő, amiért engedi, hogy megzavarjuk békéjét. Ennyit már megtanulhattál volna mellettem az utóbbi száztizenkét esztendőben.

Borzalag feltápászkodott, és leporolta magát. Apró kezével a tölgy felé legyintett, de közben sietve biztos távolságba futott a mérges fától. Nem szerette, ha Hódfarok néne emlékeztette rá, mióta áll a vajákos asszony szolgálatában. Ez ugyanis mindig eszébe juttatta azt a szerencsétlen, viharos éjszakát, mikor eljöttek érte a táltosok, de ő megtagadta a szolgálatot. Nem akart varázstudó lenni, mások bajával bíbelődni, gyógyfüveket gyűjtögetni, és hajnalig a tűz mellett énekelni. Gyerek volt még, s úgy érezte; hadvezérnek, császárnak vagy parókakészítőnek született. Csakhogy akinek megadatott a *látás* tudománya, s minden porcikája tele van varázslattal, az nem bújhat ki a felelősség alól.

A táltosok nem kényszerítették, hogy tartson velük – de megtiltották neki, hogy tovább növekedjen. Így maradt Borzalag törpe. S talán örökre el is kanászodik az éberek között, ha Hódfarok néne meg nem látja szemében a táltosfira utaló *tüzet*. Maga mellé vette az apró legényt, s ha nem is nevelhetett valódi táltost belőle, néhány varázslatot azért átadott neki. Ezért végül az apró emberke elnyerte a *lassan élés* képességét, ami több száz évet adott emberi napjaihoz.

– Lássuk csak – morfondírozott magában Hódfarok néne. – Mindennek jó helyet kell találni a völgyben, hogy a vendégeinknek ne lehessen oka panasza.

Fürge léptekkel indult el a fák között, nyomában az örökké morgó Borzalaggal. Reggelig a Bagoly-bükki-völgy minden zugát bejárták, s eldöntötték, hol álljanak a tűz-, gyógyfű-, tabu-, babona-, talizmán- és lélek-

árusok sátrai. Találtak helyet a doboláshoz, tűzgráshoz, főzetkeveréshez és a közös lakomához is.

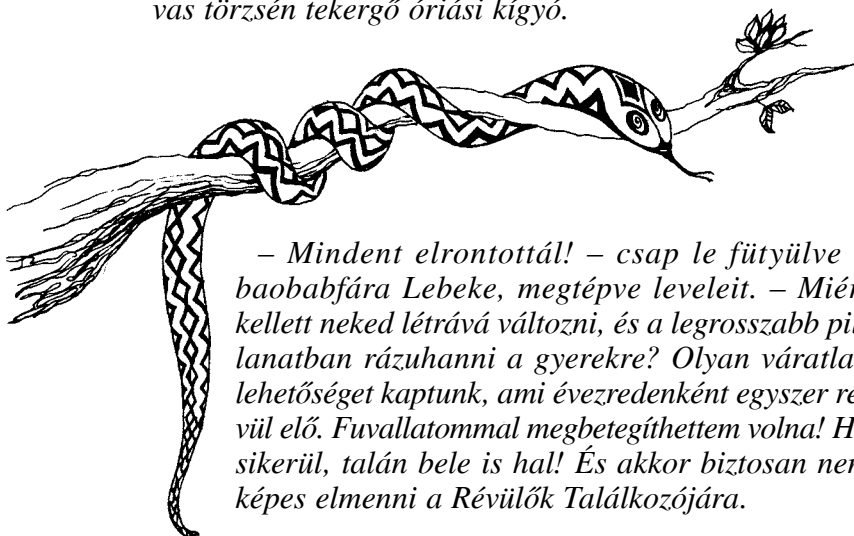
A hajnali harmat elégedett mosolyt lelt Hódfarok néne pufók arcán.

– Most már csak a meghívókat kell szétküldeni – mondta. – Borzalag, hozd a dobot!

Az Álomvilágban nincs múlt, és nincs jövő. Minden egyszerre történik – de ezt még azok sem képesek teljesen megérteni, akik ott élnek. Most éppen így van ezzel Odvas is, aki előbb örül, hogy újra kinyújtóztathatja gyökereit-ágait, de utána nyomban elfogja az aggodalom.

– Most én voltam vagy leszek? – susogja lombjával. Körülötte nincs táj, nincs fény, minden sötét. Senki nem veszi a fáradságot, hogy „valamilyenné” álmodja ezt a helyet. Odvas óvatos érdeklődése egyszerre két dühös választ is kap.

– Ne kérdessz osztobaszágokat, mert eszküszöm, addig ssszorítom a törzsed, míg kisszáradsz! – sziszegi az Odvas törzsén tekergő óriási kígyó.

– Mindent elrontottál! – csap le fütyülve a baobabfára Lebeke, megtépve leveleit. – Miért kellett neked létrává változni, és a legrosszabb pillanatban rázuhanni a gyerekre? Olyan váratlan lehetőséget kaptunk, ami évezredenként egyszer révül elő. Fuvallatommal megbetegíthettem volna! Ha sikerül, talán bele is hal! És akkor biztosan nem képes elmenni a Révülők Találkozására.

– Véletlen volt – zúgja a baobabfa, nem teljesen őszintén.

– Ha belegondolok, hogy elkerülhettük volna a sok cselt, fáradozást...! – fütyüli Lebeke. – Épp a karjaimba sétált a kölyök. Senki se láthatta, mi történik a pincében. És akkor te...

– Ne bosszankodj tovább – rikácsol egy új, bántó hang, amit szárnyak suhogása kísér. Hatalmas, fekete holló ereszkedik lustán a sziklára, ami csupán az imént jelent meg, kifejezetten az érkező kedvéért.

Odvas törzse halkán ropogva megborzong, a kígyó a levelek közé rejti sárga szemét, és a szél is teljesen elüli.

– Üdvözlünk, hatalmas Holló! – súgja a kígyó alattomosan.

– Igazán csinálhatnál valamit a beszédhibáddal, Ouroborosz – károga a madár.

– Asz én családomban esz teljesen természetesz tulajdonság – közli sértődötten a hüllő. Holló fekete gyöngyszeme Odvasra villan, tollai felborzolódnak.

– Te vagy hát, aki megfosztott a gyors győzelemtől! – rikácsolja a madár. A baobabfa hirtelen kis bokor szeretne lenni. A kígyó halkán surrogva letekeredik róla, attól tartva, hogy a fekete madár haragja esetleg őt is éri.

– Nem tehetek róla – von ágat Odvas. – Létrává változtam... Lebeke fújni kezdett... Megrémültem és eldőltem. Holló most a kígyó felé billenti fejét.

– Te sem jártál sikerrel, Ouroborosz!

– Igasz. Már éppen megmartam volna a szipőpuszólót, mikor valahonnan egy táltos jelent meg dongó alakjában, ész megszípett.

Holló apró gombszemei mélységes megvetést árasztanak. Három szolgálja közül egyedül Lebeke marad magabiztos, így ő szólal meg.

– Mit tegyünk, hatalmas Égen Szárnyaló? Tudod jól, ha hibázunk is, mindhárman hűségesek vagyunk hozzád.

Tőlem kapod hatalmat a betegségek és a szellemek fölött. Ouroborosz az átváltozás képességével lát el. Odvas pedig az erőd, kitartásod birtokosa, és általa értesz szót a növényekkel, állatokkal.

Holló ingerülten megrázza szárnyát, hogy csendre utasítsa a széldémont.

– Nem kell emlékeztetned rá, hogy értékesek vagytok. De azt se feledd, hogy én vagyok a révülő, aki parancsol nektek. A fiút meg kell akadályozni abban, hogy eljusson a Révülők Találkozójára. Hódfarok néne, az ostoba vajákos már megtalálta a völgyet, ahol békében lehetnek az éberektől. Induljatok azonnal a Valóságba, és ne engedjétek, hogy a kölyökfarkas megkapja a maga meghívóját.

– Nem hiszem, hogy komolyan venné az invitálást és elmenne a völgybe – susog halkán, óvakodva Odvas. – A gyerek nem hisz bennünk, és nem figyel az álmaira.

Holló nem törődik a baobabfa véleményével. Arra készül, hogy szárnyra kapva távozzon, de Lebekének még akad egy kérdése.

– Mondd, úrnőm, miért nem láthatunk téged soha valódi külsődben? Hiszen mindhárman tudjuk, hogy a hollóalak a segítő szellemedé, de te magad ember vagy.

– Annak is eljön az ideje, hogy megpillantsatok – káromolja az ébentollú. – Most csakis a meghívóval törődjétek!

A fekete madár szemvillanás alatt eltűnik: szorongás és félelem marad utána. A három szolgának nincs kedve egymásra nézni. Lebeke átsüvíti a baobabfa levelei között, és türelmetlenül reccsenti annak ágait.

– Révüljünk hát! – mondja. – Dolgunk van a való világban.

Egymás után tűnnek el, s végül nem marad más utánuk, mint sötét, üres, álomtalan álom.

– No, és ehhez mit szólsz? – Dr. Produk tenyerével úgy vágta homlokon Gergőt, hogy a fiú megtántorodott. Bog-

lárka aggódva kapott fia felé, de a pszichológus dühösen rákiáltott. – Hagyja, anyuka! A mai beszélgetésünkön dühöt akarok kiváltani a fiatalemberből. Látnom kell, miként kezeli az ilyen helyzeteket.

Gergő magában elismerte; az orvos tökéletesen tudja, hogyan lehet valakit váratlanul feldühíteni. Mégis összeszorította fogait, és elhatározta, hogy csipetnyi örömet se szerez a doktornak.

– Ugye utálsz már, fiam? – Dr. Produk olyan közel hajolt Gergőhöz, hogy az orruk majdnem összeért. Gergő arcán sugárzóan kedves mosoly jelent meg.

– Már hogyan utálhatnám magát? – kérdezte csodálkozva. – Hiszen hónapok óta azon fáradozik, hogy ne legyen több rémálmom.

Dr. Produk elégedetlenül csettintve, homlokát ráncolva csóválta a fejét.

– Ez nem normális reakció. Asszonyom, az ön fiával nagyobb baj van, mint gondoltam.

Réti Boglárka kissé kételkedve figyelte, amint az orvos hümmögve kikeres a polcra egy vaskos könyvet. A borítón a pszichológus titokzatosan mosolygó fényképe virított.

– Még mindig attól félsz, fiatalúr, hogy egy viharos éjjelen érted jönnek, és elrabolnak? – motyogta Dr. Produk, és mélyen Gergő szemébe nézett.

– Mostanában inkább az nyugtalanít, mi lesz velem, ha túlságosan megszokom, hogy önhöz járok, doktor úr – felelt gonosz mosollyal Gergő. – Végül a legegyszerűbb dolgot sem tudom majd megírni anélkül, hogy homlokodon ne bökne a pszichológusom!

– Helyesen tette, asszonyom, hogy hallgatott a barátnőjére, Apollónia kisasszonyra, és elhozta a fiát! – fordult Dr. Produk Boglárkához, idegesen babrálva aranykeretes szemüvegét. – Továbbra is meg vagyok győződve róla, hogy Gergőt csecsemőkorában megugatta egy kutya, esetleg valami távoli rokon. Ebből származik minden baja. Mondd csak, fiam, félsz a kutyáktól?

– Nagyon szeretem a kutyákat – vallotta be Gergő. – És a rokonaimat is.

– Na, látja, anyuka! – rikkantott boldogan az orvos. – Tessék, ezt olvassa el! – adta Boglárka kezébe a könyvet. – A téma legjobb feldolgozása. Címe: „*Hogyan ijesszük el gyermekünket a félelmeitől, avagy Hozd rám a frászt, hogy ne féljek*”.

Boglárka sajnálkozva gondolt a sok fára, amit azért vágat ki, hogy Dr. Produk ostobaságait legyen mire nyomtatni. Azért udvariasan a táskájába süllyesztette a kötetet.

– A jövő héten azt vizsgáljuk, miként reagálsz az undorító ízekre – kiáltott a doktor biztató hangon Gergő után. – Már szóltam a mamámnak, hogy keresse elő a receptjeit!

Mire kiléptek az utcára, Boglárka hatszor kért bocsánatot a fiától, és tett ígéretet, hogy többé nem kell orvoshoz jönnie. A buszmegálló felé lépkedtek, mikor apró, piros autó fékezett mellettük csikorogva.

– Édeseim, olyan cukik vagytok így együtt, hogy én mindjárt elájulok! – a gurgulázó hang hallatán Gergő hátán végigfutott a hideg. Az autó volánja mögül vörös hajú, rúzs- és púderfestmény-arcú nő kiáltott rájuk. Mögötte nyomban több sofőr támaszkodott a dudára, de Apollóniát ez cseppet sem zavarta abban, hogy kocsijával elállja a forgalmat.

– Szálljatok be, mézes szívecskéim, hazaviszlek beneteket!

Gergő nem akart beülni az autóba, de Boglárka halkán a fülébe súgta:

– Inkább ülünk be, különben mellettünk araszol hazáig, megbénítva a belváros teljes közlekedését.

Így aztán Boglárka és Gergő autóval mentek haza. A fiú hátraült, miután gyors pillantással megállapította, hogy anyja barátnője semmit nem változott tegnap óta. Ez Apollónia esetében szokatlan volt, mivel ő kaméleonként változtatta haj-, szem-, köröm- és egyéb színeit.

– Dr. Produktól jöttök? Nagyon helyes! A gyerek fejében helyre kell ütni a hibát – lelkendezett Apollónia, s közben áthajtott a piros lámpán. – Rettenetes, hogy ebben a városban minden sofőr keze a dudára tapad. Meg lehet süketülni. Persze csak a hapsik ilyen ostobák!

Boglárka udvariasan bólintott barátnője kaján kacsin-tására. A piros autó a rakpart délutáni csúcsforgalmában araszolt, így Apollónia úgy érezte, akár el is engedheti a kormányt. Megtette. Majd a visszapillantóba nézve megigazgatta vörös hajköteményét. Végül komolyan Boglárkára nézett, és kijelentette:

– Rosszat tesz neked a házasság!

– A korbát...! – mutatott Boglárka rémülten a Duna irányába, de Apollóniát sokkal jobban lekötötte barátnője állapota, semhogy a volán után nyúlt volna. Kerek térdével igazított a bőrborítású kormányon, majd megcsip-kezte Boglárka arcát.

– Sápadt vagy. És nincs rajtad rúzs! Nem engedi a férjed, mi?

– De Apollónia, én sohasem festettem magam – mosolyodott el Gergő anyja.

– Megmondtam, hogy tönkretesznek a pasik – bólintott Apollónia, mint aki éppen azt a választ kapta, amit várt.

Rétiék boldogan szálltak ki az autóból (ami egyébként a Rúzspiros nevet viselte), mikor megérkeztek a Csipetke utcába. Apollónia gondosan bezárta, majd kétszer ellenőrizte az ajtókat, végül cuppanós puszit küldött a szélvédőnek.

– Ha ellopnák az én drágámat, a Dunának mennék! – jelentette ki a barátnő.

– Ilyenkor nincs sehol egy autótolvaj, mikor szükség volna rá – motyogta Gergő az orra alatt. Reménykedve pillantott végig az utcán, de csupán egy behemót alakra lett figyelmes, aki zöld vadászruhájában kapkodva rángatott be a szomszéd kapualjba egy izgó-mozgó zsákot.

A fiú követte Boglárkát és Apollóniát az udvarba. Zsófi jött szembe velük. A lány könyvekkel megpakolva igyekezett az utca felé. Halkan köszöntötte *rokonait*, de a vörös hölgyre ügyet sem vetett.

– Ezzel is jól kifogtad! – szólt durva hangon Apollónia.
– Hát milyen nevelést kaphat egy cipőpuccoló gyereke?

Gergő felnevetett, Boglárka azonban valódi haraggal kiáltott barátnőjére.

– Apollónia!

– Csak téged sajnállak, gyöngyöm! – legyintett a barátnő, s nyomban témát váltott. – Meg kell kínálnod egy erős feketével! Rongyosak az idegeim. Képzeld, a Jenő...

Gergő látta, hogy az anyja Zsófi után akar menni. Bocsánatkérő kedvessége azonban elkésett. A lány már átrobogott a visszhangos kapubejárón, és eltűnt az utcán. A fiú tökéletesen elégedettnek érezte magát, amiért Apollónia néni végig sértette Zsófit. Csakhogy amikor a lány elment mellette, Gergő könnyeket látott csillogni a szemében. S ettől furcsa mód keserű lett a kedve.

Borzalag még sosem érezte annyira szorult helyzetben magát, mint most. Két nappal korábban vált el Hódifarak nénétől a Bagoly-bükki-völgyben, miután szétküldték a meghívókat. Micsoda látvány volt! A hajnal első fényénél apró tüzet raktak. Borzalag dobolt, énekelt, míg a néne szoknyája ezer díszét csörgetve körbetáncolta a ropogó fahasábokat. Az ősi varázsdal közben sziporkázó pillangók röppenek szerte a lángokból, és siklottak tova minden égtáj irányába. Szivárványos szárnyukra ezüst betűkkel volt írva a kedves, névre szóló meghívó. A pillangók sosem tévesztették el a címet.

Akadtt azonban egy meghívott, akinek hiába küldték volna pillangószárnyon az üzenetet. Ő túl régóta élt az éberek között, így, ha meg is csodálja a légius küldöncöt, eszébe sem jutna nagyítót ragadva *elolvasni őt*. Ezért Hódfarok néne cirkalmas betűkkel hétköznapi meghívót írt, majd bűbájjal itatta át.

– Szélelbélelt fiam, Borzalag, ezt a levelet csakis a címzett kezébe adhatod! – mondta szigorú hangon a vajákos. – Megbűvöltem a tintát. Így a betűk térképpé kunkorodnak, ha eljön az ideje, hogy hozzánk vezessék, akit kell. Rossz rágondolni, mi volna, ha egy éber kezébe kerülne a Révülők Találkozójának helyszíne!

Csakis a címzett kezébe? Ez most igen nehéz volna – gondolta a *majdnem*-táltos. Óvatosan megmoccant a sötétben, ahová csupán az imént pottyant, egyenesen a napfényes Csipetke utcából. Ujjai durva, dohszagot árasztó vásznat tapintottak.

– Ha szabadna megkérdeznem: ki zsákolt be engem, és miért? – szólott emelt hangon Borzalag. A válasz azonban udvariatlan rúgás volt a zsák oldalán. – Tiltakozom a méltatlan bánásmód ellen! Én Hódfarok néne segédje vagyok, és követelem...

Hangja fájdalmas nyögésbe fűlt, mivel hirtelen iszonyatos súly nehezedett rá. Kétség sem férhetett hozzá; rabtartója egyszerűen ráült. Borzalag próbált kapálózni, sőt, még a zsákon keresztülharapni is, de csupán annyit ért el, hogy szája tele lett porral.

A vásznon kívülről koppanó léptek zaja hallatszott. Női cipők túsarkai verik így a macskaköveket. Ebből Borzalag rájött, hogy még mindig abban a kapualjban van, ami előtt fütyörészve elhaladt, mikor ráhullt a sötétség.

– Maga mit keres itt? – kérdezte egy nő sipító hangon, a zsákon kívülről.

– Én csak szenet... Szenet viszek a nagymamámnak – hallotta Borzalag a tétova választ, ami bizonyára az elrablójától eredt.

– Szenet? – A nő erősen kételkedett a felelet őszinteségében.

– A nagymamám rendkívül szereti a szenet – bizonygatta a mély hangú férfi. – Ugyanis a szénporzag a fiatalságára emlékezteti.

Az *éppencsaknem*-táltos minden erejét megfeszítve igyekezett jelt adni. Hátha feltűnik a nőnek, hogy a zsák, amin a megszólított ücsörög, bizony mozog. A túsarkak gazdája azonban nem törődött többet az idegennel, és hamarosan a távolba vesztek léptei.

Persze minden rosszban van valami jó. A *törperabló* felállt ugyan a foglyáról, csakhogy azután sajnos továbbvonszolta a zsákot. Borzalag hol a térdét, hol a fejét verte be, mégsem látta értelmét, hogy kiabáljon. Végre megállapodtak egy olyan helyen, amit a rabló biztonságosnak tartott, mert résnyire kinyitotta a zsák száját.

– Ígérem, nem ülök rád többé – hallotta a mély, kissé sajnálkozó hangot a *majdnem*-táltos. Kilesett a résen, s nyomban látta, hogy egy emberalakot öltött baobabfával van dolga.

– Száradna el minden gyökered! Ráгна meg a szű! Herényó araszolna a leveleden! – ömlött az átok Borzalagból, ám ez a megkönnyebbülés jele volt. Ugyanis semmitől se retteget jobban, mint hogy valami *éber* rabolja el, aki mondjuk cirkuszban akarja felléptetni. Most, mikor meggyőződött róla, hogy a saját világából származik a rabló, már nem félt. A törpe gondosan sorolta az eszébe ötlő szidalmakat, de a zsák száján bekukucskáló férfi végül csak annyit kérdezett:

– Most dühös vagy rám?

Borzalag felnyögött.

– Bocsáss meg, ha túl nehéz voltam – folytatta Odvas. Kényelmetlenül feszengett zöld vadászruhájában. – Add ide, ami nekem kell, és máris szabad vagy.

– Miért, mi kell neked? – kerekedett el az *éppencsaknem*-táltos szeme.

– Hoztál egy levelet, nem? – érdeklődött Odvas. – Hoznod kellett, különben engem hiába küldtek ide.

Borzalag kétségbeesve törte a fejét, hogyan tudná félrevezetni ezt a láthatóan ostoba jószágot. Végül nem jutott egyről a kettőre, csupán megfájdult a *hajszálhíjánem*-táltos koponyája.

– Nos, ideadod végre, amiért küldtek? – szólt meglepően nyájasan Odvas. Emberi ábrázatán látszott, hogy neki legalább annyira kínos a rablás, mint az áldozatnak.

– Sajnálom, de téged alaposan félrevezettek – Borzalag kényelmesen leült a zsák aljára, és összefonta kurta karjait. – Semmiféle levél nincs nálam. Nem is tudok olvasni.

Ez meglepte Odvast. Gondolatai éppen olyan mélán hömpölyögtek, mint fatestében a nedvek. Borzalag remélte, hogy véglegesen sikerült összezavarnia a melákot. Odvas azonban csak lassú volt, és nem bugyuta!

– Sajnálom, de át kell kutassalak – mondta. A zsák száján fürge, tapogatózó gyökerek kúsztak be a *majdnem*-táltoshoz.

– Hé, mit művelsz? Ez rablás! Fel foglak jelenteni a Gyógy-, Ártó- és Álomlakó Növények Füvesasszony Tanácsánál! Azt a zsebemet hagyd békén, ott személyes holmit tárolok. És vedd ki a gyökered az orromból!

Borzalag hiába háborgott, majd kiabált, végül vergődött és visított, Odvas matató nyúlványai módszeresen átboraszták öltözékét. A törpe kétségbeesve érezte, hogy az egyik gyökér mindjárt rábukkan a meghívóra.

– Segíthetek valamiben? – csendült a vidám, kíváncsi hang egészen közelről. Odvas gyökerei hihetetlenül gyorsan tűntek el a zsákból. Az emberálcájú fa zavartan dadogott.

– Semmi baj, csak keresek... Keresek valamit a zsákomban.

– Ugye nem kismacskákat akar vízbe fojtani? – kérdezte gyanakvó hangon a lány. – Engem Zsófinak hív-

nak, a szomszéd házban lakom. Úgy láttam, mintha mozogná a zsákja.

– Néha szokott – bólintott Odvas zavartan. – Mindenkinek lehet valami rossz szokása, nem?

Borzalag tudta, hogy nem lesz több esélye a szökésre. Ruhájáról letépett egy zöld fényben derengő hódfogat, és megérintette vele a zsák alját. Halk reccsenéssel szétnyílt a szövet, s az *éppencsaknem*-táltos gyorsan kibújt a lyukon. Nem nézte, merre menekül, csak az érdekelte, hogy a kislány ne vegye észre. Szerencsére előzőleg Odvas az udvar árnyékos hátsó részébe húzta a zsákot, ahol gondozatlanul burjánzó bokrok sorakoztak. A sűrű levelek, ágak között Borzalag könnyedén láthatatlanná válhatott, s mire bárki kereste volna, már messze járt.

A meghívó még mindig ott lapult a ruhájában, de fogalma sem volt róla, hogyan juttassa el a címzetthez. Most már tudta: valaki mindenáron meg szeretné akadályozni ezt.

– Nézz rá: hát az első szél elfújja!

Ezt természetesen Apollónia mondta, miközben a nyitott konyhaajtóban ácsorgó Gergőre bökött narancsszín műkörmével.

– Vékony az alkata – védte Boglárka nem túl sok meggyőződéssel a fiát.

– Edzőterembe kellene járnia – folytatta zavartalanul az okítást Apollónia. A két nő a konyhaasztalnál ült. Boglárka borsót pucolt, a barátnője magazint lapozgatott. – Manapság csakis a szépen kidolgozott, vastag izmokkal felszerelt fiúk lehetnek sikeresek. És nyírasd le a haját! Kopasz a divat. Az magabiztosságot és erőt sugall.

Gergő megborzongott a gondolatra, hogy kissé elálló fülei meztelenül merednének a feje két oldalán. A nyafogó hangon *jó tanácsokat* ontó Apollónia hirtelen elfintorodott.

– Csukd be végre az ajtót! Huzat van, tönkremegy a frizurám!

Gergő kelletlenül engedelmeskedett, bár ehhez a sarkát használta. A dörrenést mintha *puff*, majd *nyekk* hang követte volna, mint mikor leesik valaki a létráról. A fiú meglepve fordult hátra, de senkit se látott az üvegablakos ajtó túlfelén.

– Még szerencse, hogy hallgattál rám, és elvitted a kölyköt pszichológushoz – jelentette ki Apollónia. – Dr. Produk majd helyes irányba csavarja a fiatalúr gondolkodását.

– A doktor kissé furcsa alak – felelte Boglárka óvatosan, nehogy kiváltsa barátnője unalomig ismert hisztériás rohamainak egyikét.

– Azóta vannak rémálmai, hogy meghalt az apja, igaz? – Apollónia mereven nézett Boglárkára. – Folyton attól retteg, hogy elrabolják. Fél a villámlástól, a mennydörgéstől. Gyakran belázasodik. Szerinted ez normális?

Gergő megpróbált besurranni a szobájába, de csuklóján szoros ujjak záródtak össze. Kirázta a hideg, mikor megérezte bőrén a műkörmök érintését.

– Jegyezd meg, öcsi: egyedül csak attól kell félni, hogy ellopják a bankkártyádat – suttogetta Apollónia merev, hideg tekintettel. Majd hirtelen felkacagva ellökte magát a fiút. – Bogikám, te sose tudtál bánni a pasikkal. A férjed elment...

– A férjem halálos beteg volt! – Boglárka vékony ujjai között megremegett a borsó háza, a zöld szemek szertegurultak az asztalon.

– Vagyis itt hagyott ezzel a gyerekekkel a nyakadon, aki ráadásul...

Gergő nem volt kíváncsi rá, mi is van vele *ráadásul*. Tudta, hogy Boglárka nem fogja kidobni a barátnőjét, bármilyen ostoba nő is, mert titkon sajnálja. A fiú egyedül akart maradni, de Zsófi a szobájukban olvasott, mióta megjött a könyvtárból. Így a lakás egyetlen csendes zugába, a fürdőszobába vonult, és magára zárta az ajtót.

Zsófi valójában nem olvasott. Ágyán hasalt, mellette halomban álltak a frissen kikölcsonzott könyvek. A lány még mindig azon a fura, vadászruhás alakon töprengett, akit a szomszéd ház udvarán pillantott meg. Rossz érzése támadt, mikor felidézte az idegen arcvonásait. Pedig a mélyen ülő, élénken csillogó szemek, a cserepes száj, és a ráncos homlok együtt egész kedves ábrázatot mutatott.

A lány, oda sem figyelve, ceruzájával firkálgatott az előtte heverő füzetbe. A szürke grafit erdős völgyet, annak mélyén fürge patakot és öreg kőbányát varázsolt a papírra. Előző éjjel, álmában ezen a tájon járt, és remekül érezte magát.

Az ágy fölé szerelt olvasólámpa hirtelen kigyulladt. Zsófi csodálkozva fordult hanyatt, és elgondolkodva nézte a villanykörte fényes izzószálat.

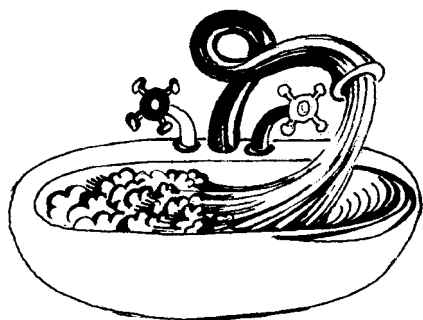
Fura dolgok történnek ma – állapította meg.

A sárga fényugarak egyenesen a jegyzetömb lapjára vetültek. Úgy tűnt, nem hagyják békén az imént rajzolt völgyet. A grafit szemcséi csillanva megmozdultak, átrendeződtek. A hegyhátakból szárnyak, a bánya szikláiból csinos test, a patak hullámaiból pedig karmos lábcskák és csúcsos fülecskék váltak. A füzetben néhány pillanattal később a táj helyén egy virgonc grafitdenevér repkedett.

Zsófi azonban mindebből semmit nem vett észre. Mikor elunta a töprengést, lekapcsolta a villanyt, s oda sem nézve kitepte a legfelső füzetlapot. A denevér galacsinná gyűrve, pontos ívben repült a szemétkosárba.

Gergő a vécedeszlán ücsörögve is hallotta Apollónia sápiózó hangját.

– Ha már abban sem hallgattál rám, hogy ne menj hozzá ehhez a cipőpucoló pojácához, legalább a többi tanácsomat fogadd meg. Küldd Gergőt bentlakásos egyházi iskolába. Az atyák szigorúak, nem engedik elcsatangolni. Kész börtön az az épület, szürke falakkal, hűvös pincék-

kel. Eleven lélek se ki, se be. Egyszóval csodálatos hely!

Gergő hirtelen furcsa zajra lett figyelmes. A fürdőszoba vízcsapja csuklott néhányat, a falakban nyüszítve zörögtek a vezetékek, majd mély hörgés zengett. A

fiú óvatosan a hangoskodó szerkezet elé lépett. A csaptelep krómcsillogású csövéből néhány csepp rozsdás víz, majd hirtelen prüszkölés, fütttyentés és újabb harákolás érkezett.

Gergő megragadta mindkét fogantyút, és hirtelen kinyitotta a hideg és meleg vizet. A fürdőszoba egész fala megremegett, a tükör kilendült a helyéből, a fogkefék zörögtek a poharakban. A csapból barna, nyúlós kosz zúdult ki, és nyomban eltűnt a lefolyó sötétjében. Utána tiszta sugárban zubogott a víz. Gergő elzárta a csapot, majd elégedetten bólintva távozott a fürdőszobából.

Apollónia éppen azt ecsetelte a csendesen kételkedő Boglárkának, hogy *amelyik nő nem visel műkörmöket, az nem is nő...* Gergő csupán át akart robogni a konyhán a gang felé, nehogy ismét ő legyen a téma. Ám amikor megérintette a kilincset, az *magától* mozdult.

Az asztalnál ülő asszonyok csodálkozva néztek a fel-táru-ló ajtó-résben megjelenő ősz fejre. Barboncás Döme bütykös ujjával hármat koppantott a félfán, és kedvesen mosolygott – míg meg nem pillantotta Apollóniát. Akkor azonban szája két sarka ugyanúgy legörbült, mint a bajusza, és szemében kihuny a meleg fény.

– Elnézését kérem a zavarkolódásért – szólta Boglárkához, kissé furán tekerve a szavakat. – Volna itt valami, amit szerintem nyomban látnia kell.

Ezzel Döme teljesen kitérte az ajtót, és félreállt. Gergő

először nem értette, mit akar a házmester, hiszen senki se állt a gangon. A járólapok lábnyomokat őriztek, a korlát rozsdásan barnállott, s nem kószált el Boglárka hatalmas cseréphe ültetett, fiatal citromfája sem...

A citromfa! Gergő meglepetten lépett ki a függőfolyosóra, és ujjával megérintette a növény barna leveleit.

– Elfonnyadt! – közölte anyjával a tényt, bár már Boglárka is ott rémüldözött mellette. – Amikor hazaértünk, még nem volt semmi baja.

– Maga szerint mi történt? – fordult Boglárka a házmesterhez.

– Elképzelni sem tudom – vont vállat Barboncás Döme, arcán őszinte aggodalommal. – Az udvart söprögettem, és látom: a citromfa halott. Szóltam, mert tudom, hogy mindennél jobban szereti a növényeit.

– Ő pedig különösen kedves volt nekem – Boglárka remegő ujjakkal simította végig a száraz leveleket, amelyekből *valami* kiszívott minden nedvességet.

– Valóban gyökeret akarunk verni a kóró mellett? – kérdezte a konyhaajtóban állva gúnyos mosollyal Apollónia, és Barboncás felé intett. – Dobja a szemétre, jóember, és ne tartson fel minket.

A házmester dühösen beharapta harcsabajusza végét. Gergő látta, hogy ha Boglárka vendége még egy szót szól, Barboncás őt viszi ki a kukába, s állítja bele vörösre festett fejével lefelé. Boglárka dühösen villantotta szemét a barátnőjére, s mikor megszólalt, szava halk volt, de parancsoló.

– Most menj el, dolgom akadt!

– Temetési szertartást rendezel a gaznak? – nevetett Apollónia. – Hát jó, én mehetek.

Ezzel felkapta az asztalról kocsikulcsát és mobiltelefonját. Mikor elment Barboncás Döme mellett, kényesen vigyázott, nehogy hozzáérjen az öreg kezeslábasához. Ez nem is történt meg, Gergő mégis azt hitte, hogy káprázik a szeme: amint Apollónia könyöke alig

két centiméterre elsuhant a házmester karjától, a két ember között kék szikrák pattantak. Boglárka semmit nem vett észre, de Barboncás meglepve nézett Apollónia után. Dús szemöldökét gyanakvón vonta össze, majd úgy rázta meg a fejét, mint kutya, ha kullancstól akar szabadulni.

Gergőnek nem volt ideje eltöprengeni a kék szikrákon. Anyja örömkialtása terelte másfelé a figyelmét. A növények barátja ugyanis felfedezte, hogy a citromfa nem pusztult el teljesen. Maradt egyetlen zöld hajtása, tele étellel.

Boglárka hadvezérként adta ki az utasításokat, s így hamarosan Gergő, sőt, a házmester is a cserepes kedvenc megmentésén ügyködött.

Borzalag úgy döntött – Hódfarok néne határozott tilalma ellenére –, hogy használni fogja csekély varázstudományát. Bár gyermekkorában elutasította a táltosok hívását, és így nem válhatott belőle igazi varázstudó, azért szorult belé némi igézőkészség.

– A néne nem tudhatta előre, hogy veszélyek fogják fenyegetni a kézbesítőjét! – győzködte önmagát a *kishíján*-táltos, mikor végre sikerült a háztető kéményei között elrejtőznie. – Az éberekkel elbánok ésszel és ravaszsággal. De a magunkfajta révülőkkel más a helyzet. Ellenük bűbájra van szükség.

Borzalag nem sejtette, hogy még a Hódfarok nénétől ellesett fortélyokkal élve is borzalmas élményekben lesz része. Először egész egyszerűen a címzett lakásának ajtaját akarta használni. Eldúdolta a láthatatlanná tévő dalcscát, majd a megidézett pókfonálon leereszkedett a tetőről. Éppen a gang megfelelő pontjára érkezett. Arcát megcsiklandozta egy fiatal citromfa. Borzalag csodálkozva suttozott a növény levelei közé.

– Barátocskám, te beteg vagy! Pöndörödnek, zsugorodnak a leveleid! Ki bántott?

A citromfa borzongott, pedig a délutáni napfény felmelegítette a levegőt. Válaszától Borzalag elsápadt volna, ha egyáltalán látható.

– Tehát itt járt? – nyögte. – Ugyanaz nem lehetett, mint aki engem bezsákol. Többen vannak!

További beszélgetésre nem jutott idő. A címzett konyhájának ajtaja tárva-nyitva állt, bentről beszélgetés hallatszott. Borzalag, láthatatlansága tudatában, bátran indult el, de éppen, mikor át akarta lépni a küszöböt, orrára csapódott az ajtó. A kézbesítő fájdalmas fintorral markolászta sérült arcát, és kétségbeesetten nyögdecsejt.

Második próbálkozásra sokkal óvatosabb lett. Meglátta a lakás egyik nyitott ablakát, és – még mindig láthatatlanul – bemászott rajta. Odabenn egy kislány hasalt az ágyán. Könyvekkel bástyázta körbe magát, és elmélyülten rajzolt a füzetébe. Talán azt sem vette volna észre, ha Borzalag látható.

– Valahogy el kell terelnem a figyelmét, hogy a levelet átadhassam – morfondírozott a *majdnem*-tálto. – Majd *jétevagysz*-bűbájt mondok a tekerésre, és a párnájára teszem. Mikor a címzett kerül a közelébe, újra láthatóvá válik a meghívó, mivel felismeri őt. Így jó lesz, igen!

Borzalag ekként megnyugtatta háborgó lelkiismeretét, lábujjhegyen az ágyhoz settenkedett, s a lány feje fölött átnyúlva, felkapcsolta az olvasólámpát.

Az történt, amire számított. A lány elfordult a füzettől, és hosszan pislogott az önálló életre kelt égőre. Borzalag végighúzta láthatatlan tenyerét a papírlap fölött, amin a tájkép nagyon emlékeztette a Bagoly-bükki-völgyre. Már-már majdnem letette a láthatatlan tekercest, mikor a füzetben mozogni kezdtek a grafitszemcsék, majd átrendeződtek és egy denevér képét rajzolták ki. Az *éppencsaknem*-tálto döbbenetesen bámulta ezt a különös bűbájt, amiről nem tudta, mitől jöhetett létre. Majd végre felocsúdott, de már nem maradt ideje elhelyezni a meghívót. A lány hirtelen

megfordult, s észre sem véve a búbajos rajzolatot, kitepte a lapot, galacsinná gyúrte, végül a szemétkosárba hajította.

– Mindent túlbonyolítasz, Borzalag, te hibbant nyúlbugyó! – szidta magát a kézbesítő, miután sikerült észrevétlenül távoznia a szobából. Ismét a gangon állt, ahol a citromfa még sokkal rosszabbul nézett ki, mint az előbb. A *majdnem*-táltos sietve kotorászott csörgő-zörgő ruhájának mélyén, majd két ujjá közé csippentve nyúlós, vékony valamit emelt magasra.

– Békanyál! – közölte a citromfával. – Úgy tűnik, téged megmérgeztek. Elkötöm a békanyállal ezt a hajtásodat, ami még egészséges. Így nem juthat bele a mérreg, s talán lesz, aki elülteti. Bocsáss meg, de jelenleg többre nincs időm.

A citromfának már ahhoz se volt ereje, hogy hálája jeleül megrezdítse leveleit.

Borzalag ezután halkán morgolódva járt le-föl az üres gangon. Azon töprengett, miként lehet *egyéb* módon bejutni egy lakásba, ahol éberek élnek. Természetesen gondolt rá, hogy egyszerűen becsönget. Ehhez azonban túl alacsony volt.

– A vízvezeték! – ötlött fel benne hirtelen. – Hogy ez eddig nem jutott eszembe!

Borzalagnak előbb le kellett szállni az utcaszint alatti csatornákba, és megkeresni a címzett lakásába vezető csövet. Majd ismét láthatóvá lett, felmarkolt némi iszapot, s halkán mormolt *neki*.

– *Iszap, iszap, földnek őse, változzam át nyakrafőre!*

Az apró emberke helyén hirtelen csak egy kupac

iszap maradt. Az viszont határozottan mozgott, tocs-
csant, vándorolt, s végül beszivárgott a vízvezetékbe.
Borzalag terve tökéletes volt. Iszappá változva felkú-
szik a lakásba, előbújik a csapból, s jól látható helyre
teszi a levelet, majd iszap-maszatként elhever a pad-
lón, és engedi, hogy a címzett felmossa őt. A vízzel
együtt újra kijut a lakásból, miután saját iszapszemé-
vel meggyőződött róla, hogy valóban a megfelelő ke-
zebe jutott a küldemény.

Vannak napok, mikor semmi nem sikerül. Borzalag
könnyedén megtalálta a lakást, s már látta a csap
végéből érkező fényt... Ekkor azonban valaki meg-
nyitotta a zuhatagot. Forró és hideg víz keveréke lök-
te ki Borzalagot a csőből a mosdókagylóba, amiből
hiányzott a dugó.

Már nem volt megállás. Miután Borzalag gurguláz-
va, hörögve és prüszkölve átszáguldott a csatornák ezer
kanyarulatán, kacsaringóján és zuhatagán, végül meg-
érkezett a Dunába. A halak csodálkozva tátogtak az
iszapfoltra, amiben természetesen felismerték a *majd-
nem*-táltost.

– Mit bámultok, ostoba kopoltyúsok? – bugyborékolta
Borzalag, s a hullámok által sodorva várta, hogy valahol
partra vesse a folyó.

Erre másnap hajnalban, jóval a város alatt került sor.

A kassai Thália Színház Álomfőgő-társulata

Böszörményi Gyula
író

Müller Péter Sziámi
dalszövegíró

Gál Tamás
rendező

Lakatos Róbert
zeneszerző

Forgách Miklós
dramaturg

„Ő, aki titkokat lát, / Ő, aki úgy vigyáz ránk, /
Úgy, hogy a szíve mindig tele türelemmel” –
(Réti Boglárka – Márkus Judit, Odvas – Madarász Máté)

„Jaj, idesanyámenteszentasszony, most mi lesz a te kicsi Borzalag fiaddal!”
(Borzalag – Havasi Péter)

„Én szisszenek, ész cusszanok...”
(Uroborosz – Szoták Andrea
Lebeke – Varga Lívía)

„Hát itt meg mi a mócsingostetű ragyaverése folyik?!” (Borzalag – Havasi Péter,
Apollónia – Rák Viktória,
Gergő – Hundza Dávid)

„Nagyon nagy kár, /
Hogy csalódnom kell folyton, /
Kiábrándít / A szolganép!”
(Holló – Rák Viktória)

„Rémálmomban láttam már én, /
Népünk mint vész el.”
(Kende táltos – Pólos Árpád,
Hódفارok néne – Kövesdi Szabó Mária)

„Hát így vagyunk mi, szellemek, / Kik együtt járunk éjszaka...”
(*Odvas – Madarász Máté, Lebeke – Varga Lívია, Uroborosz – Szoták Andrea*)

„Irány hát a Bagoly-bükki-völgy!”
(*Apollónia – Rák Viktória, Gergő – Hundzsa Dávid, Botlik Dénes – Bocárszky Attila*)